

Kako se je Janezek sankal.

Kdo bi zameril otrokom, če se veselijo snega, če se veselijo zime? Saj jim ravno ona prinese toliko veselja, kakor malokateri leini čas. Koliko veselje je, kadar postavijo moža! Sezidajo ga iz snega kakor umetnik stavbo, s tako premišljenostjo ga postavljajo! Kepajo se, drsajo, sankajo! In tudi Miklavž nosi po zimi!

Res, zima je natrosila snega po poljih in gorah. Doline so bile tako vabljive in otrokom se je zdelo, da jih kličejo: „Pridite, otroci, pripeljite sanke, da se boste vozili po mehkem snežcu!“ Posebno vabljiva pa je bila Zabrdnikova dolina, precej koncem vrtov, globoka in tako lepopokrita s snegom — samo ob strani je bilo malo kamenja.

Zato je zbobnal Zabrdnikov Janezek vse vaške otroke skupaj, da bi se šli sankat v dolino. Makošarjev Nacek je izvlekel lepe sanice iz listnice, in vsa vaška deca se je napotila k Zabrdnikovi dolini.

Že so bili tam, že je naravnal Nacek sanke, a nakrat se je pa vnel prepir med Janezkom in Nackom. Vsak se je hotel prvi peljati po sankah v dolino.

„Moje so sani, jaz se bom prvi peljal,“ je za-trjeval Nacek.

„Kaj hočejo sani, naša je pa dolina! Jaz se moram prvi peljati,“ je zopet vpil Zabrdnikov Janezek.

„Pa sani ne dam; brez sani se pa ne moreš sankati,“ mu je oporekal Nacek.

„Ti se pa brez doline ne moreš,“ ga je ovrigel zopet Janezek.

In že se je bilo bati, da si bosta skočila v lase, ko zakliče Kovačev Jurček: „Veste kaj, otroci!? Glasujmo, kdo se bo prvi peljal!“

„Saj res, saj res,“ so zaklicali vsi!

„Torej, kdor je za to, da se prvi pelje Makošarjev Nacek, naj vzdigne roko!“ je zapovedal Jurček.

Vzdignili so nekateri roke, a bilo jih je samo pet. Na Janezkovi strani jih je bilo torej devet. Bali so se mu zameriti, ker so vsi vedeli, da ima ne ravno lepo lasnost — trmico.

„Zakaj niso tebe izvolili,“ je zaklical Janezek.
„Zato, ker je na moji strani pravica!“

„No, pa se ti prvi pelji, saj je vse eno,“ je rekel Nacek mirno, dasi je bil malo jezen in je bila to zanj precejšna kazen, da je dobil Janezek več glasov.

Janezek pa je zmagoslavno sedel na lepe sanice. Še enkrat se je zvonko zasmeljal, in že so zdrčale sanke. Pa joj nesreče! Zavile so proti kamenju, zadele se in prevrnile. Janezek je zajokal, skobalil se iz snega, in iz noska mu je pritekla kri. Kar je bilo pa še huje — sram ga je bilo pred tovariši. Urno jo je popihal jokaje domov.

„Za božjo voljo, kaj pa je?“ so se ustrašili mati, ko so ga zagledali. „Kje si se pobil, Janezek?“

„V dolini smo se sankali, pa sem padel,“ je jokajl sinček.

Mati, ki so poznali Janezkovo trmico, so mu pa še malo ponagajali. „Prav, prav, Janezek! Gotovo si hotel biti prvi, pa si jo iztaknil. Te bo že izučilo! Kdor se prvi nastavi, jo prvi dobi. Zapomni si to!“

„Res je bilo tako! Pa ne bom več tak!“ je obljubil Janezek in upamo, da je tudi izvršil svojo obljubo.

Bogumil Gorenjko.

Naš Tonček.

Kar naš Tonček hodi v črevljih.
nosi svoje prve hlače,
modro z očkom zna kramljati,
prav kot očka — nič drugače.

Vendar danes tam pri peči
mu obraz na jok se sili —
Neokreten je od mraza,
da se očku v srce smili.

Strička on je šel tepežkat,
slabo tamkaj ni naletel,
toda na sneženi poti
se z nogami je zapletel.

Zvrnil se je v sneg vodeni,
pa razstresel vse iz rute.
Vem, da dolgo ne bo zabil
Tonček naš te zime krute.

Mokriški.

